

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ**
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΥΠΟΥ & ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

===== ◇ =====

Ακολουθεί το κήρυγμα του π. Αμβροσίου Καλλιάφα:

«Καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον...»

Σήμερα η τοπική μας Εκκλησία συνάγεται με ιδιαίτερη χαρά στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό του Πολιούχου μας, Αγίου Σπυρίδωνος, τελώντας τη Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντας του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. κ. Δαμασκηνού, γεγονός που φανερώνει έμπρακτα την ενότητα της Εκκλησίας γύρω από τον Επίσκοπο, τον οποίο ο Θεός έθεσε «εις τόπον καὶ τύπον Χριστοῦ».

Η Εκκλησία σήμερα δεν μας καλεί απλώς να θυμηθούμε ένα μαρτύριο· μας καλεί να κοιταχτούμε στον καθρέφτη. Γιατί ο λιθοβολισμός του Αγίου Στεφάνου δεν τελείωσε εκείνη την ημέρα. Συνεχίζεται. Απλώς άλλαξε μορφή.

Ο Άγιος Στέφανος δεν λιθοβολήθηκε, επειδή ήταν επιθετικός, ούτε επειδή προκαλούσε. Λιθοβολήθηκε, επειδή είπε την αλήθεια με αγάπη και επειδή είδε τον ουρανό ανοιγμένο. Και ο κόσμος δεν αντέχει τον άνθρωπο που βλέπει πιο ψηλά από αυτόν.

Αδελφοί μου, ας μην ξεχνούμε, ότι ο Άγιος Στέφανος δεν ήταν απλώς μάρτυρας· ήταν πρώτα διάκονος. Η Εκκλησία τού εμπιστεύθηκε την διακονία των τραπεζών, την φροντίδα των χηρών, την σιωπηλή υπηρεσία του πόνου των άλλων. Και εκείνος δεν την περιφρόνησε ως «μικρή» ή «δευτερεύουσα». Την αγκάλιασε με υπακοή, με ταπείνωση και με προσήλωση.

Δεν αναζήτησε αξιώματα, δεν διεκδίκησε προβολή· υπηρέτησε. Και ακριβώς επειδή υπηρέτησε πιστά τη διακονία που του ανέθεσε η Εκκλησία, αξιώθηκε να δει τον ουρανό ανοιγμένο. Το μαρτύριό του δεν ήταν μια στιγμιαία πράξη ηρωισμού, αλλά η φυσική σφραγίδα μιας ζωής δοσμένης ολοκληρωτικά στη διακονία του Χριστού και του σώματός Του, της Εκκλησίας.

Σήμερα, αδελφοί μου, ποιος είναι ο λίθος; Δεν είναι πάντα η πέτρα στο χέρι. Είναι ο λόγος που πληγώνει. Είναι η ειρωνεία που μειώνει. Είναι η πίεση που θέλει να σε κάνει να σωπάσεις.

Και σήμερα:

Κάθε φορά που ο χριστιανός γελοιοποιείται επειδή πιστεύει, λιθοβολείται.

Κάθε φορά που η πίστη παρουσιάζεται ως αφέλεια και η προσευχή ως αδυναμία, λιθοβολείται.

Κάθε φορά που η Εκκλησία παρουσιάζεται ως εμπόδιο και όχι ως μάνα, λιθοβολείται.

Κάθε φορά που ο λόγος του Ευαγγελίου χαρακτηρίζεται «ξεπερασμένος», λιθοβολείται.

Κάθε φορά που ζητούν από τον χριστιανό να συμβιβαστεί «για να μην ενοχλεί», λιθοβολείται.

Κάθε φορά που του λένε «πίστευε, αλλά μη μιλάς», λιθοβολείται.

Κάθε φορά που η συνείδηση χλευάζεται και η αλήθεια θεωρείται φανατισμός, λιθοβολείται.

Κάθε φορά που η Εκκλησία καλείται να σωπάσει για να γίνει αρεστή, λιθοβολείται.

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ**
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΥΠΟΥ & ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

===== ◇ =====

Και εδώ είναι το κρίσιμο ερώτημα:

Πώς αντιστέκεται ο χριστιανός στους λιθοβολισμούς;

Όχι όπως ο κόσμος.

Ο Άγιος Στέφανος δεν ανταπέδωσε λίθους. Δεν φώναξε. Δεν κατέβηκε στο επίπεδο των διωκτών του. Σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό.

Η αντίσταση του χριστιανού δεν είναι η εκδίκηση, αλλά η σταθερότητα. Δεν είναι η κραυγή, αλλά η μαρτυρία. Δεν είναι το μίσος, αλλά η συγχώρηση.

«Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην».

Αδελφοί μου, αυτός ο λόγος είναι πιο βαρύν από όλους τους λίθους μαζί. Γιατί, μόνο όποιος είναι ελεύθερος εσωτερικά, μπορεί να συγχωρεί την ώρα που πληγώνεται.

Υπάρχει, όμως, και ένας λιθοβολισμός πιο σιωπηλός και πιο επικίνδυνος: ο εσωτερικός. Είναι οι λίθοι που ρίχνουμε εμείς οι ίδιοι στον εαυτό μας. Η απογοήτευση που μας γονατίζει. Η ενοχή που δεν μας αφήνει να σηκώσουμε τα μάτια στον ουρανό. Η σκέψη ότι «δεν αξίζω», «δεν μπορώ», «δεν αλλάζω». Αυτοί οι λίθοι δεν φαίνονται, αλλά βαραίνουν περισσότερο από τους εξωτερικούς. Και εδώ, ακριβώς λάμπει ο Άγιος Στέφανος: την ώρα που τον λιθοβολούσαν, δεν λιθοβόλησε τον εαυτό του με φόβο ή απελπισία. Δεν αμφέβαλε για την αγάπη του Θεού. Σήκωσε τα μάτια του και είδε τον ουρανό ανοιγμένο. Αυτό είναι το μεγάλο μάθημα: ο χριστιανός μπορεί να πληγώνεται απ' έξω, αλλά δεν επιτρέπεται να καταρρεύσει από μέσα.

Και εδώ ακριβώς, μέσα σε αυτή τη σκληρή πραγματικότητα των λιθοβολισμών, έρχεται η παρηγορητική απάντηση του Θεού, διά του Αγίου Σπυρίδωνος. Διότι την ώρα που ο κόσμος λιθοβολεί, η Εκκλησία θεραπεύει.

Ξημερώνοντας την ημέρα του Αγίου Στεφάνου, εδώ, στην Ιερά Πόλη μας, μέσα στον Ιερό Ναό του Αγίου Σπυρίδωνος, δεν ακούστηκαν λίθοι· ακούστηκαν προσευχές. Δεν υψώθηκαν χέρια οργής, αλλά γονάτισαν γονείς απελπισμένοι μπροστά στην ιερά εικόνα του Αγίου, κρατώντας τον μεγαλύτερο πόνο τους: ένα παράλυτο παιδί.

Όλη τη νύχτα. Σιωπή! Δάκρυα! Ικεσία!

Και τότε, όχι με θόρυβο, όχι με δύναμη, αλλά με την απλότητα του Ευαγγελίου, ο Άγιος πλησίασε το παιδί και του είπε: «Σήκω και περπάτα».

Εκεί που ο κόσμος θα έλεγε «δεν γίνεται», ο Θεός είπε «είσαι καλά τώρα».

Εκεί που η ζωή είχε παραλύσει, η Χάρη έδωσε κίνηση.

Εκεί που ο πόνος είχε λιθοβολήσει την ελπίδα, ο Άγιος την ανέστησε.

Ας σταθούμε όμως λίγο ακόμη στο θαύμα του Αγίου Σπυρίδωνος, όχι για να εντυπωσιαστούμε, αλλά για να κατανοήσουμε τί σημαίνει πραγματικά το θαύμα μέσα στην Ορθόδοξη πίστη.

Το θαύμα δεν είναι επίδειξη δύναμης. Δεν είναι μαγική παρέμβαση. Δεν είναι μια εξαίρεση της ζωής από τον Θεό. Το θαύμα είναι συνάντηση: της ανθρωπίνης αδυναμίας με τη θεία φιλανθρωπία.

Ένα παράλυτο παιδί δεν θεραπεύεται απλώς για να περπατήσει. Θεραπεύεται για να φανερωθεί, ότι ο Θεός δεν εγκαταλείπει τον άνθρωπο, ούτε, όταν όλα μοιάζουν ακίνητα και νεκρά. Το «σήκω και περπάτα» του Αγίου Σπυρίδωνος δεν

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ**
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΥΠΟΥ & ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

===== ◇ =====

αφορά μόνο τα πόδια του παιδιού· αφορά την ψυχή κάθε ανθρώπου που έχει παραλύσει από τον φόβο, την απόγνωση, τον πόνο.

Για τον Ορθόδοξο Χριστιανό, το θαύμα είναι πρόσκληση σε πίστη και όχι υποκατάστατο της πίστης. Δεν μας απαλλάσσει από τον σταυρό, αλλά μας βεβαιώνει ότι ο σταυρός δεν είναι το τέλος. Μας θυμίζει ότι η χάρη του Θεού ενεργεί μέσα στην ιστορία, μέσα στην Εκκλησία, μέσα στη νύχτα της προσευχής.

Το θαύμα του Αγίου Σπυρίδωνος, τελεσμένο μέσα στον ναό, μέσα στην προσευχή και την σιωπή, μας διδάσκει ότι η Εκκλησία δεν είναι απλώς χώρος λόγων, αλλά τόπος ιάσεως. Εκεί, όπου ο άνθρωπος φέρνει την αδυναμία του, ο Θεός απαντά με την ζωή.

Και γι' αυτό το θαύμα δεν ανήκει στο παρελθόν. Ανήκει στο σήμερα. Όχι ως επανάληψη του ίδιου γεγονότος, αλλά ως βεβαιότητα ότι ο Θεός εξακολουθεί να λέει στον άνθρωπο: «Σήκω και περπάτα».

Όχι πάντα όπως θέλουμε, αλλά πάντοτε όπως σωζόμαστε.

Και αυτό, αδελφοί μου, είναι η απάντηση της Εκκλησίας στους λιθοβολισμούς: Όχι περισσότερη σκληρότητα, αλλά περισσότερη αγιότητα. Όχι οργή, αλλά προσευχή. Όχι φόβος, αλλά εμπιστοσύνη στον Θεό.

Ο Άγιος Στέφανος μας δείχνει πώς στέκεται ο χριστιανός όταν τον χτυπούν και ο Άγιος Σπυρίδων μας δείχνει, πώς στέκεται η Εκκλησία, όταν ο κόσμος πληγώνεται. Και οι δύο μας δείχνουν τον ίδιο δρόμο: Σταυρός, αλλά όχι απελπισία. Πόνος, αλλά όχι μίσος. Λίθοι, αλλά ουρανός ανοιγμένος.

Ας παρακαλέσουμε, λοιπόν, τον Άγιο Στέφανο να μας δώσει καρδιά γενναία και συγχωρητική. Και τον Άγιο Σπυρίδωνα να μας δώσει πίστη που θεραπεύει.

Και τότε, με τις ευχές του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. κ. Δαμασκηνού, ακόμη κι αν πέφτουν λίθοι γύρω μας, εμείς θα στεκόμαστε όρθιοι. Αμήν.

***Εκ του Γραφείου Τύπου και Επικοινωνίας
της Ιεράς Μητροπόλεως***